

Sinä auot suutasi ja minä näen Andromedan kitalakesi päällä Meidän lintujemme rata on päättynyt ikkunan alle kankeiksi sojottaviksi siiviksi ontoista silmistä työntyviksi madoiksi Tuijotan suutasi ja näen mustan aukon jonne meidän oma universumimme on nielaistu Kuulen pelkkää kohinaa huonekalut ympärillämme ovat avaruusromua kotimme on autio, kuollut planeetta kielemme ei ole enää sama On vain loputon kohina Ei ole painovoimaa, joka pitäisi meitä kiinni toisissamme Vain loputon kieppuva liike jonka annan hetken jatkua jonka mukana voin hetken vielä kuvitella että joskus me olimme täällä